

[Glistrup]

jo i den samme periode blevet udstedt statsobligationer for 60–70 mia kr. Det at udstede statsobligationer er reelt også at udvide skatetrykket, nemlig fremtidens skatetryk, som man simpelt hen tegner et abonnement på, når man udsteder statsobligationer, så med skatteministerens skatetryksønsker er det såmænd ikke så galt, hvad han har gjort i disse knap halvandet år.

Dermed er vi kommet frem til, at når man skal besvare det spørgsmål, statsministeren stillede, nemlig hvor meget der i grunden er af socialistiske elementer i den politik, der her føres, er det ikke så meget skatetrykket, man skal interessere sig for, så er det det offentlige udgiftstryk, man skal interessere sig for. Der må vi jo fastslå, at det igennem de sidste par årtier er lykkedes ganske godt at få de socialistiske elementer til at nyde fremme – forstået på den måde, at en stadig større del af det, der produceres for her i landet, skal gå igennem de offentlige kasser i stedet for direkte at blive anvendt af dem, som har erhvervet midlerne.

Går vi tilbage til den nuværende periodes begyndelse for godt 20 år siden, i 1959, var tallene nogenlunde sådan, at hver gang der blev produceret for en krone her i landet, kunne den, der producerede for det, bruge de 71 øre, og de 29 øre gik ind over de offentlige kasser. Disse 29 øre er på denne forholdsvis korte tid blevet mere end fordoblet. Nu er det offentlige udgiftstryk så højt, at det er 62 pct., som går igennem de offentlige kasser. Det, der er basis for alle ulykkerne her i landet: arbejdsløshed, gæld, underskud, ungdomsbesættelser osv. osv., er, at man har ladet så enormt meget gå ind over de offentlige kasser, og derved har man undermineret det enkelte menneske, ødelagt menneskene i så høj grad, som tilfældet er.

Hvis vi bare tager den periode, hvor det er blevet statsministeren beskåret at være statsminister i langt den største del, er det således, at man takket være denne udvikling af den offentlige sektor, denne socialisering, har fået tidoblet arbejdsløsheden, man har fået firdoblet landets udlandsgæld, man har fået tyvedoblet den indenlandske statsgæld, man har fået fordoblet renten. Det er resultaterne af statsministerens tid som leder af dette land. Det er disse 4 tal, der ganske klart siger, at det har været en tilbageskridtsregering, statsministeren har stået i spidsen for i

de 10 år, han har regeret. Så kan han nok så mange gange tale om konkrete og positive, ja »fremskridt« sagde han endda og tog blasfemisk det ord i sin mund, men det er tilbageskridt og tilbageskridt, statsministeren har stået for igennem disse år.

Når han sådan forsøger at ynke, at der måske ikke rigtig er noget for fremskridtspartiet, at vi har buldret løs i disse år, buldret, som Churchill gjorde i 1930'erne, mens England sov, så er det rigtigt nok, at vi har buldret, men der er skam i allerhøjeste grad en fremskridtsfremtid, for det er så ganske åbenbart, at det, der har været basis for disse 10 ulykkelige år og de fleste år med den nuværende finansminister som den største ulykesmager i hele historien, er, at man bare har lånt, lånt, lånt, lånt, lånt, lånt og atter gældsats sig. Det siger sig selv, at der skal ryddes op på et eller andet tidspunkt. Om så fremskridtspartiets historie skulle blive som socialdemokratiets, så vi falder ned til kun at have ét mandat i folketinget, så er ét mandat et flertal, når 178 bliver rådvilde og undlader at stemme, og det vil jo ganske givet blive følgen den dag, hvor der ikke kan lånes mere. Ligesom socialdemokratiet rejser sig fra, at det var nede på at have ét mandat i folketinget, fordi socialdemokratiet var i den situation, at det på det tidspunkt forpagtede fremtiden og forpagtede den udvikling, som lå i fremtiden, så skal jeg forsikre statsministeren om, at det gør fremskridtspartiet også her i 1980'erne. Da er det os, der forpagter det, der skal være Danmarks fremtid, det, der skal være Danmarks redning.

Hr. Palle Simonsen ville hverken kalde dette her for en åbnings- eller en afslutningsdebat. Lad os dog med de erfaringer, vi har gjort i dag, være så optimistiske, at vi kalder det for en afslutningsdebat, at vi kalder det afslutningsdebatten for to generationers socialdemokratiske dominans herinde i dette ting. Det har været udmærkede tider, da vi havde en Stauning, da vi havde en H. C. Hansen, men har man toppet, skal man dale, og derfor må jeg håbe på, at hr. Palle Simonsen havde uret, når han ikke ville betegne dette som en afslutningsdebat. Det er jo ganske åbenbart, at de traditionelle socialdemokratiske tiltag, som her præsenteres, overhovedet ikke kan hjælpe, de kan overhovedet ikke løse problemerne; der skal langt mere dybtgående indgreb til.